

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 184

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 6 martie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 571 din 1 octombrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 337 din Codul penal	2-5
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
3.241. — Ordin al ministrului educației și cercetării privind aprobarea Calendarului activităților prevăzute în Metodologia privind echivalarea pe baza ECTS/SECT a învățământului universitar de scurtă durată, realizat prin colegiul cu durată de 3 ani sau institutul pedagogic cu durată de 3 ani, cu ciclul I de studii universitare de licență, pentru cadrele didactice din învățământul preuniversitar, aprobată prin Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.553/2011, sesiunea 2019—2020	6-7
3.338. — Ordin al ministrului educației și cercetării privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Gimnazială „Alethea” din municipiul București.....	7-8
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 1 din 20 ianuarie 2020 (Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii)	9-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 571**

din 1 octombrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 337 din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 337 din Codul penal, excepție ridicată de Aurel Anghel în Dosarul nr. 881/199/2017/a1 al Tribunalului Bacău, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.523D/2017.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 2.678D/2017, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 337 din Codul penal, excepție ridicată de Marius Laurențiu Șerban în Dosarul nr. 15.977/280/2016 al Judecătoriei Pitești — Secția penală, precum și în Dosarul nr. 2.718D/2017, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 337 din Codul penal, excepție ridicată de Vladimir Sebastian Ghițu Deneanu în Dosarul nr. 3.688/280/2017 al Curții de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie.

4. La apelul nominal lipsesc autorii excepțiilor. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarelor nr. 2.678D/2017 și nr. 2.718D/2017 la Dosarul nr. 2.523D/2017, care este primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, textul criticat fiind în acord cu dispozițiile constituționale și convenționale invocate de autorii excepției. Se arată că refuzul sau sustragerea de la recoltarea de mostre biologice în vederea determinării alcoolemiei sau a prezenței unor substanțe psihoactive a fost impusă de rațiuni ce țin de asigurarea siguranței circulației rutiere, în scopul prevenirii vătămării unor valori sociale protejate de legea penală. Se arată, de asemenea, că prelevarea de mostre biologice are loc atunci când există suspiciuni cu privire la săvârșirea unor infracțiuni sau

contravenții la regimul circulației pe drumurile publice. Mai mult, se susține că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, prezumția de nevinovăție, astfel cum a fost invocată de către autorii excepției, în componenta sa referitoare la dreptul persoanei de a nu se incrimina, nu este încălcată prin obligarea acesteia de a se supune testului de sânge, în vederea determinării alcoolemiei.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Decizia nr. 3/A/2017 din 20 septembrie 2017 și Încheierile din 28 septembrie 2017 și 25 octombrie 2017, pronunțate în Dosarele nr. 881/199/2017/a1, nr. 15.977/280/2016 și nr. 3.688/280/2017, **Tribunalul Bacău, Judecătoria Pitești — Secția penală și Curtea de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 337 din Codul penal**, excepție ridicată de Aurel Anghel, Marius Laurențiu Șerban și de Vladimir Sebastian Ghițu Deneanu, în cauze având ca obiect stabilirea vinovăției autorilor excepției sub aspectul săvârșirii infracțiunii de refuz sau sustragere de la prelevarea de mostre biologice, prevăzută la art. 337 din Codul penal.

8. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că textul criticat încalcă dreptul persoanei de a nu se autoincrimina, componentă a dreptului la un proces echitabil, astfel cum rezultă din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Se susține că un conducător auto depistat în trafic ca fiind sub influența băuturilor alcoolice sau a substanțelor psihoactive, care este conștient că a consumat astfel de substanțe, aspect ce poate atrage răspunderea sa penală sau contravențională, nu poate fi obligat să își dea consimțământul pentru a-i fi prelevate mostre biologice, întrucât în acest fel ar fi obligat să participe la propria acuzare. Se arată că, spre deosebire de prevederile art. 14 alin. (1) lit. g) din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, Constituția României și Convenția nu reglementează dreptul persoanei la a nu se autoincrimina. Cu toate acestea, existența dreptului anterior menționat a fost statuată în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, fiind invocate Hotărârile din 25 februarie 1993 și 17 decembrie 1996, pronunțate în cauzele *Funke împotriva Franței* și *Saunders împotriva Regatului Unit*. Se arată că, în soluționarea cauzelor penale, acuzarea este cea care trebuie să dovedească vinovăția persoanei acuzate și că acest lucru nu se poate realiza prin obținerea de probe prin mijloace coercitive sau opresive. Se mai susține că respectarea dreptului persoanei de a nu se autoincrimina este strâns legată de respectarea prezumției de nevinovăție, prevăzută la art. 23 alin. (11) din Constituție. Se arată că, potrivit art. 190 din Codul de procedură penală, examinarea fizică a unei persoane poate fi făcută doar cu consimțământul acesteia; or, art. 337 din Codul

penal nu presupune obținerea consimțământului persoanei în vederea recoltării de probe biologice, aspect ce constituie o încălcare gravă a prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenție. Se susține că rațiunea dreptului persoanei de a nu se autoincrimina constă în asigurarea principiului legalității procesului penal și a protecției împotriva abuzurilor provenite din partea autorităților statului, fiind invocată Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 5 noiembrie 2002 pronunțată în *Cauza Allan împotriva Regatului Unit*. În acest context, se susține că prevederile art. 337 din Codul penal obligă persoana vizată să își exprime consimțământul pentru a-i fi prelevate mostre biologice, în caz contrar fiind atrasă răspunderea penală a acesteia. Se arată că este lipsit de sens ca o persoană să fie trasă la răspundere penală pentru că a refuzat să i se recolteze probe biologice în scopul constatării de către organele de poliție a săvârșirii unei eventuale contravenții sau infracțiuni la regimul circulației pe drumurile publice, deoarece aceasta ar însemna ca persoana să devină anchetator în propria cauză.

9. Tribunalul Bacău, Judecătoria Pitești — Secția penală și Curtea de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și susțin că prevederile art. 337 din Codul penal nu încalcă dispozițiile art. 21 alin. (3) din Constituție referitoare la dreptul la un proces echitabil. Se susține că recoltarea probelor biologice în vederea stabilirii alcoolemiei nu presupune obligarea conducătorului auto de a contribui la producerea unei probe împotriva lui însuși, nu creează o prezumție de vinovăție și nu implică o constrângere a celui în cauză de a se supune la recoltarea de probe biologice. Se face, de asemenea, trimitere la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv la Hotărârea din 17 decembrie 1996, pronunțată în *Cauza Saunders împotriva Regatului Unit*, prin care instanța de la Strasbourg a reținut că dreptul persoanei de a nu se autoincrimina nu este unul absolut, exercitarea acestuia putând face obiectul unor restrângeri. Se arată, totodată, că, în momentul în care conducătorului auto i se solicită să se supună prelevării de mostre biologice, necesare în vederea stabilirii alcoolemiei, nu se poate vorbi de un proces penal sau de o acuzație în materie penală, care ar fi de natură a garanta participanților drepturi procesuale, ci de o fază în care organele abilitate ale statului constată acțiuni sau inacțiuni ce vizează domeniul siguranței circulației pe drumurile publice, care pot atrage sau nu sancțiuni.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, datele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că prevederile art. 337 din Codul penal reprezintă opțiunea legiuitorului, potrivit politicii sale penale, și că acestea nu aduc atingere dreptului la un proces echitabil. Referitor la dreptul persoanei de a nu se autoincrimina se arată că acest drept nu este unul absolut, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, putând face obiectul unor limitări. Este invocată Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 17 decembrie 1996, pronunțată în *Cauza Saunders împotriva Regatului Unit*.

12. **Avocatul Poporului** arată că dispozițiile art. 337 din Codul penal sunt constituționale și că își menține punctul de vedere care a fost reținut de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 793 din 17 noiembrie 2015.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 337 din Codul penal care au următorul conținut: „*Refuzul ori sustragerea conducătorului unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere ori a instructorului auto, aflat în procesul de instruire, sau a examinatorului autorității competente, aflat în timpul desfășurării probelor practice ale examenului pentru obținerea permisului de conducere, de a se supune prelevării de mostre biologice necesare în vederea stabilirii alcoolemiei ori a prezenței unor substanțe psihoactive se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani.*”

16. Se susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (3) cu privire la dreptul la un proces echitabil, precum și prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil. Totodată, având în vedere trimiterile făcute de autorii excepției la dreptul la tăcere, componentă a prezumției de nevinovăție, reglementată la art. 23 alin. (11) din Constituție, Curtea reține dispoziția constituțională anterior menționată ca text de referință, în prezenta cauză, în corelație cu prevederile art. 23 alin. (12) din Constituție referitoare la legalitatea incriminării și cu cele ale art. 6 paragraful 2 din Convenție, cu privire la prezumția de nevinovăție.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autorii acesteia invocă în susținerea neconstituționalității textului criticat dreptul la un proces echitabil, astfel cum acesta este reglementat la art. 21 alin. (3) din Constituție și la art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Or, art. 337 din Codul penal constituie o normă de drept penal substanțial, iar dreptul fundamental anterior menționat este asigurat prin norme ale dreptului procesual penal, aspect reținut în jurisprudența constantă a Curții Constituționale (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 695 din 7 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 124 din 8 februarie 2018, paragraful 18, și Decizia nr. 53 din 22 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 347 din 6 mai 2019, paragraful 28).

18. Referitor la obligația persoanelor de a se supune prelevării de mostre biologice necesare în vederea stabilirii alcoolemiei ori a prezenței unor substanțe psihoactive, prin Decizia din 15 iunie 1999, pronunțată în *Cauza Tirado Ortiz și Santiago Lozano Martin împotriva Spaniei*, cu privire la o infracțiune cu conținut similar, reglementată la art. 380 din Codul penal spaniol, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că, deși nu sunt explicit menționate în art. 6 din Convenție,

dreptul de a tăcea și cel de a nu se autoincrimina sunt standarde internaționale general recunoscute care stau la baza noțiunii de proces echitabil reglementată prin norma convențională anterior referită. Rațiunea este, între altele, de a proteja acuzatul împotriva unor obligații incorecte impuse de autorități și de a contribui în acest fel la evitarea unor erori judiciare și la îndeplinirea scopurilor art. 6 din Convenție. S-a constatat, astfel, că dreptul de a nu se autoincrimina, în special, presupune că într-un proces penal acuzarea trebuie să dovedească și să formuleze învinuirea fără a recurge la probe obținute prin metode coercitive sau opresive, contrare voinței acuzatului. În acest sens, dreptul în discuție este strâns legat de prezumția de nevinovăție prevăzută la paragraful 2 al articolului analizat.

19. Prin aceeași decizie, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că dreptul de a nu se autoincrimina se referă, înainte de toate, la respectarea dorinței de a tăcea a persoanei acuzate. *Conform legislației din statele membre și din alte țări, acest drept nu se extinde și la folosirea, în procedurile penale, a materialelor obținute de la acuzat în virtutea exercitării de către autorități a unor puteri obligatorii care există independent de voința inculpatului, cum ar fi documentele obținute în urma unei percheziții, testele de respirație, sânge ori urină sau testarea țesuturilor pentru stabilirea ADN-ului.*

20. Astfel, prin decizia mai sus menționată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a observat că, în cauza dedusă judecării, ofițerii de poliție au cerut suspectilor să efectueze etilotestul întrucât existau suspiciuni că aceștia au săvârșit o infracțiune. De asemenea, instanța europeană a reținut că în favoarea acestora sunt reglementate suficiente garanții împotriva arbitrariului sau a utilizării incorecte a testului. Mai mult, Curtea a reținut că testele de stabilire a alcoolemiei sunt folosite în mod frecvent în statele membre ale Consiliului Europei în legătură cu legislația rutieră.

21. Având în vedere considerentele mai sus enunțate, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că dispozițiile legale aplicabile reclamanților exclud o încălcare a art. 6 din Convenție, cererea urmând a fi respinsă ca vădit neîntemeiată.

22. Curtea reține că jurisprudența mai sus invocată este aplicabilă, *mutatis mutandis*, și în prezenta cauză.

23. Astfel, infracțiunea prevăzută la art. 337 din Codul penal constă în refuzul sau sustragerea unei persoane aflate în condițiile prevăzute în ipoteza normei de incriminare de a se supune prelevării de mostre biologice necesare în vederea stabilirii alcoolemiei ori a prezenței unor substanțe psihoactive.

24. Prelevarea de mostre biologice presupune recoltarea unor cantități mici de sânge, urină ori a altor substanțe organice de natură umană în scopurile mai sus arătate. În acest sens, conducătorilor de autovehicule sau tramvaie, testați în trafic cu un mijloc tehnic certificat, care indică prezența în produsele biologice a unor substanțe psihoactive, le sunt recoltate obligatoriu probe biologice. Conform art. 17 din Normele metodologice privind recoltarea, depozitarea și transportul probelor biologice în vederea probațiunii judiciare prin stabilirea alcoolemiei sau a prezenței în organism a substanțelor sau produselor stupefiante ori a medicamentelor cu efecte similare acestora în cazul persoanelor implicate în evenimente sau împrejurări în legătură cu traficul rutier, aprobate prin Ordinul ministrului sănătății nr. 1.512/2013, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 812 din 20 decembrie 2013, consimțământul persoanei cu privire la recoltarea probelor biologice în vederea determinării alcoolemiei sau a prezenței drogurilor în organism este prezumat, iar refuzul persoanei

implicate în evenimente sau împrejurări în legătură cu traficul rutier de a accepta recoltarea probelor biologice sau prezența la sediul unității de asistență medicală autorizată ori al instituției medico-legale, în vederea recoltării probelor biologice, se pedepsește conform legii. Confirmarea unui asemenea refuz se face de către polițistul rutier, prin întocmirea procesului-verbal de constatare a infracțiunii; în situația în care persoana vizată refuză recoltarea probelor biologice după desigilarea trusei standard, sunt completate, în mod corespunzător, rubricile din procesul-verbal de recoltare a probelor biologice din interiorul trusei standard. Așadar, infracțiunea de refuz sau sustragere de la prelevarea de mostre biologice este săvârșită întotdeauna cu intenție directă sau indirectă, textul criticat neprevăzând și un scop pentru care sunt comise actele de refuz sau sustragere.

25. Infracțiunea prevăzută la art. 337 din Codul penal face parte din titlul VII — *Infracțiuni contra siguranței publice*, capitolul II — *Infracțiuni contra siguranței circulației pe drumurile publice*, având, prin urmare, ca obiect juridic special relațiile sociale referitoare la siguranța circulației rutiere parte intrinsecă a siguranței publice și, în subsidiar, relațiile sociale din domeniul înfăptuirii justiției.

26. Pentru a asigura protecția juridică a relațiilor sociale mai sus menționate și în considerarea importanței majore pe care acestea o au în societate, legiuitorul a impus anumite obligații în sarcina unor persoane aflate în situații expres reglementate, obligații a căror neîndeplinire este sancționată penal. Printre acestea se numără și obligația conducătorului unui vehicul, în situația în care pentru respectivul vehicul legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere, obligația instructorului auto, aflat în procesul de instruire, precum și cea a examinatorului autorității competente, aflat în timpul desfășurării probelor practice ale examenului pentru obținerea permisului de conducere, de se supune prelevării de mostre biologice necesare în vederea stabilirii alcoolemiei ori a prezenței unor substanțe psihoactive.

27. Totodată, infracțiunea de refuz sau sustragere de la prelevarea de mostre biologice este strâns legată de infracțiunea de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe, prevăzută la art. 336 din Codul penal, care constă în conducerea pe drumurile publice a unui vehicul, pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere de către o persoană care, la momentul prelevării mostrelor biologice, are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge. Or, aceasta presupune determinarea îmbibației alcoolice sau a prezenței altor substanțe în organismul făptuitorului, precum și un moment al determinării acestora.

28. Așa fiind, obligația criticată de autorii excepției are, pe de o parte, rolul de a preveni faptele de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe, incriminate la art. 336 din Codul penal, atrăgând atenția asupra pericolului sporit pe care acestea îl prezintă pentru siguranța publică, iar, pe de altă parte, de a face posibilă aplicarea prevederilor art. 336 din Codul penal. Aceasta, întrucât, în lipsa reglementării obligației persoanelor aflate în ipoteza normei de incriminare prevăzute la art. 337 din Codul penal de a se supune prelevării de mostre biologice, siguranța circulației rutiere și a participanților la traficul rutier ar fi afectată, organele judiciare fiind lipsite de mijloacele necesare pentru a proba săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe.

29. Astfel, reglementarea obligației de supunere la prelevarea de mostre biologice necesare în vederea stabilirii alcoolemiei ori a prezenței unor substanțe psihoactive reprezintă atât un mijloc de asigurare a circulației rutiere, cât și un mijloc de asigurare a probelor necesare în scopul dovedirii faptelor prevăzute la art. 336 din Codul penal, iar incriminarea nerespectării ei este determinată de importanța obiectului juridic al infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe. Acestea nu reprezintă o încălcare a prezumției de nevinovăție a titularului obligației analizate, prin restrângerea nejustificată a dreptului său la tăcere, care, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului mai sus invocată, nu acoperă și ipoteza testelor de respirație, sânge ori urină sau testarea țesuturilor pentru stabilirea ADN-ului (a se vedea, în același sens, Decizia Curții Europene a Drepturilor Omului din 15 iunie 1999, pronunțată în Cauza *Tirado Ortiz împotriva Spaniei*).

30. Având în vedere aceste considerente, Curtea conchide că dispozițiile art. 336 din Codul penal au la bază prezumția relativă că persoana care conduce pe drumurile publice un vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere desfășoară această activitate fără a se afla sub influența alcoolului sau a unor substanțe psihoactive. Prin urmare, scopul testului privind stabilirea îmbibației alcoolice reprezintă un control efectuat de organele poliției pentru asigurarea siguranței traficului rutier. Ca urmare a efectuării testului, în situația constatării unei îmbibații alcoolice de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge, persoana aflată în ipoteza normei de la art. 336 din Codul penal va răspunde penal pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe. Așa fiind, faptele de refuz sau sustragere a unei persoane de la prelevarea de mostre biologice, prevăzute la art. 337 din Codul penal, reprezintă fapte de nesupunere la efectuarea unui control de către organele de poliție, control ce are ca scop verificarea respectării normelor juridice care asigură securitatea traficului pe drumurile publice. Astfel, dispozițiile legale ce reglementează obligația supunerii la controalele efectuate de organele de poliție în scopul determinării îmbibației alcoolice nu vizează dreptul la tăcere al

persoanelor a căror alcoolemie este, astfel, determinată, ca standard al dreptului la un proces echitabil, prevăzut la art. 21 alin. (3) și art. 6 din Convenție.

31. Referitor la rolul preventiv al normelor penale și, implicit, al pedepselor, precum și la obligația statului de a incrimina faptele a căror săvârșire prezintă un pericol social sporit, asigurând, în acest fel, securitatea relațiilor sociale din domeniile vizate și, totodată, a valorilor fundamentale ocrotite prin Constituție, obligație ce îi revine acestuia conform art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală, Curtea Constituțională a reținut, în jurisprudența sa, că dispozițiile constituționale anterior menționate impun legiuitorului obligația de a lua măsuri în vederea apărării ordinii și siguranței publice, prin adoptarea instrumentelor legale necesare în scopul reducerii fenomenului infracțional, cu excluderea oricăror reglementări de natură să ducă la încurajarea acestui fenomen. S-a arătat, prin urmare, că, atunci când stabilește regulile referitoare la tragerea la răspundere penală, legiuitorul trebuie să asigure un just echilibru între interesul individual și interesul general al societății de a-i găsi și a-i trage la răspundere penală pe autorii infracțiunilor și de a preveni atingerile ce pot fi aduse ordinii și siguranței publice, echilibru care este absolut necesar în scopul apărării valorilor constituționale (a se vedea Decizia nr. 44 din 16 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 305 din 21 aprilie 2016, paragraful 22, și Decizia nr. 224 din 4 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 427 din 9 iunie 2017, paragraful 33). Prin aceeași jurisprudență, Curtea a reținut că dacă o anumită categorie de fapte, de un vădit pericol social, „*nu ar fi descurajate prin mijloacele dreptului penal, ele ar conduce la încălcarea valorilor fundamentale, ocrotite de Codul penal, valori de rang constituțional, precum statul de drept, democrația, respectarea Constituției și a legilor, care sunt consacrate prin art. 1 alin. (3) și (5) din Legea fundamentală printre valorile supreme*”.

32. Pentru aceste considerente, Curtea reține că prevederile art. 337 din Codul penal nu contravin dispozițiilor art. 23 alin. (11) coroborate cu cele ale art. 23 alin. (12) din Constituție.

33. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Aurel Anghel în Dosarul nr. 881/199/2017/a1 al Tribunalului Bacău, de Marius Laurențiu Șerban în Dosarul nr. 15.977/280/2016 al Judecătoriai Pitești — Secția penală și Vladimir Sebastian Ghițu Deneanu în Dosarul nr. 3.688/280/2017 al Curții de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și constată că dispozițiile art. 337 din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Bacău, Judecătoriai Pitești — Secția penală și Curții de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 1 octombrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII

ORDIN

privind aprobarea Calendarului activităților prevăzute în Metodologia privind echivalarea pe baza ECTS/SECT a învățământului universitar de scurtă durată, realizat prin colegiul cu durata de 3 ani sau institutul pedagogic cu durată de 3 ani, cu ciclul I de studii universitare de licență, pentru cadrele didactice din învățământul preuniversitar, aprobată prin Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.553/2011, sesiunea 2019—2020

Având în vedere:

— prevederile art. 149 alin. (3) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare,
— prevederile Metodologiei privind echivalarea pe baza ECTS/SECT a învățământului universitar de scurtă durată, realizat prin colegiul cu durata de 3 ani sau institutul pedagogic cu durată de 3 ani, cu ciclul I de studii universitare de licență, pentru cadrele didactice din învățământul preuniversitar, aprobată prin Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.553/2011, cu modificările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 15 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 24/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației și Cercetării,

ministrul educației și cercetării emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Calendarul activităților prevăzute în Metodologia privind echivalarea pe baza ECTS/SECT a învățământului universitar de scurtă durată, realizat prin colegiul cu durata de 3 ani sau institutul pedagogic cu durată de 3 ani, cu ciclul I de studii universitare de licență, pentru cadrele didactice din învățământul preuniversitar, aprobată prin Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.553/2011, cu modificările ulterioare,

sesiunea 2019—2020, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția generală învățământ preuniversitar, Direcția managementul resurselor umane și rețea școlară, inspectoratele școlare județene/al municipiului București, unitățile de învățământ preuniversitar și instituțiile de învățământ superior aduc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației și cercetării,
Cristina Monica Anisie

București, 12 februarie 2020.
Nr. 3.241.

ANEXĂ

CALENDARUL

activităților prevăzute în Metodologia privind echivalarea pe baza ECTS/SECT a învățământului universitar de scurtă durată, realizat prin colegiul cu durata de 3 ani sau institutul pedagogic cu durată de 3 ani, cu ciclul I de studii universitare de licență, pentru cadrele didactice din învățământul preuniversitar, aprobată prin Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.553/2011, sesiunea 2019—2020

I. În vederea echivalării pe baza ECTS/SECT a învățământului universitar de scurtă durată, realizat prin colegiul cu durata de 3 ani sau institutul pedagogic cu durată de 3 ani, cu ciclul I de studii universitare de licență, pentru cadrele didactice din învățământul preuniversitar, conform Metodologiei privind echivalarea pe baza ECTS/SECT a învățământului universitar de scurtă durată, realizat prin colegiul cu durată de 3 ani sau institutul pedagogic cu durată de 3 ani, cu ciclul I de studii universitare de licență, pentru cadrele didactice din învățământul preuniversitar, aprobată prin Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.553/2011, cu modificările ulterioare, sesiunea 2019—2020, dosarele cu documentele justificative ale cadrelor didactice pentru care se aplică acest sistem de echivalare se depun la inspectoratele școlare.

Inspectorul școlar responsabil cu dezvoltarea resurselor umane verifică îndeplinirea cumulativă a condițiilor de echivalare prevăzute la art. 3 din metodologia aprobată prin Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.553/2011, cu modificările ulterioare, pentru categoriile de cadre didactice prevăzute la art. 1 din aceeași metodologie, întocmește situația centralizată, pe specializări, a cadrelor didactice care au solicitat echivalarea și formulează observații cu privire la dosarele verificate.

II. În vederea echivalării pe baza ECTS/SECT a învățământului universitar de scurtă durată, realizat prin colegiul cu durată de 3 ani sau institutul pedagogic cu durată de 3 ani, cu ciclul I de studii universitare de licență, pentru cadrele didactice din învățământul preuniversitar, conform metodologiei aprobate prin Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului

și sportului nr. 5.553/2011, cu modificările ulterioare, sesiunea 2019—2020, ordinea derulării activităților este următoarea:

1. Depunerea și înregistrarea la inspectoratul școlar a dosarelor cuprinzând documentele justificative în vederea echivalării pe baza ECTS/SECT a învățământului universitar de scurtă durată, realizat prin colegiul cu durată de 3 ani sau institutul pedagogic cu durată de 3 ani, cu ciclul I de studii universitare de licență; verificarea îndeplinirii condițiilor cumulative prevăzute la art. 3 din metodologie

Termen: până la 10 martie 2020.

2. Afișarea listei cuprinzând cadrele didactice care îndeplinesc/nu îndeplinesc condițiile de echivalare pe baza ECTS/SECT a învățământului universitar de scurtă durată, realizat prin colegiul cu durată de 3 ani sau institutul pedagogic cu durată de 3 ani, cu ciclul I de studii universitare de licență, cu precizarea motivului neîndeplinirii condițiilor de echivalare și, după caz, a termenului de completare a dosarului

Termen: până la 13 martie 2020.

3. Completarea dosarelor cadrelor didactice care nu au dosarele complete cu documentele necesare în vederea echivalării pe baza ECTS/SECT a învățământului universitar de scurtă durată, realizat prin colegiul cu durată de 3 ani sau institutul pedagogic cu durată de 3 ani, cu ciclul I de studii universitare de licență; afișarea listelor finale

Termen: până la 18 martie 2020.

4. Transmiterea la Ministerul Educației și Cercetării a situației statistice finale centralizate a cadrelor didactice care au solicitat echivalarea pe baza ECTS/SECT a învățământului universitar de scurtă durată, realizat prin colegiul cu durată de 3 ani sau

institutul pedagogic cu durată de 3 ani, cu ciclul I de studii universitare de licență și care îndeplinesc cumulativ condițiile prevăzute de metodologie în vederea echivalării, pe specializările pentru care se solicită echivalarea, cu precizarea specializării absolvite și a încadrării actuale

Termen: până la 20 martie 2020.

5. Centralizarea la nivelul Ministerului Educației și Cercetării a situațiilor statistice transmise de inspectoratele școlare; stabilirea instituțiilor de învățământ superior care asigură formarea inițială și continuă a personalului didactic pentru aplicarea procedurii de echivalare; informarea de către Ministerul Educației și Cercetării a instituțiilor de învățământ desemnate și a inspectoratelor școlare

Termen: până la 31 martie 2020.

6. Transmiterea dosarelor complete, însoțite de observațiile inspectorului responsabil cu dezvoltarea resurselor umane, pe specializări, către instituțiile de învățământ superior stabilite de Ministerul Educației și Cercetării, pentru evaluare, echivalare și eliberarea atestatelor de echivalare

Termen: până la 10 aprilie 2020.

7. Evaluarea dosarelor la nivelul structurilor universitare stabilite de Ministerul Educației și Cercetării pentru evaluare, echivalare și eliberarea atestatelor de echivalare

Perioada: aprilie—iulie 2020.

8. Eliberarea atestatelor de echivalare valabile pentru ocuparea de funcții didactice de profesor în învățământul preșcolar și preuniversitar obligatoriu

Termen: până la 1 septembrie 2020.

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII

ORDIN

privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Gimnazială „Alethea” din municipiul București

Având în vedere prevederile art. 24 alin. (3) lit. c) și d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2006, cu modificările și completările ulterioare,

luând în considerare dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 22/2007 pentru aprobarea Metodologiei de evaluare instituțională în vederea autorizării, acreditării și evaluării periodice a organizațiilor furnizoare de educație,

având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 21/2007 privind aprobarea Standardelor de autorizare de funcționare provizorie a unităților de învățământ preuniversitar, precum și a Standardelor de acreditare și de evaluare periodică a unităților de învățământ preuniversitar,

ținând cont de dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 844/2002 privind aprobarea nomenclatoarelor calificărilor profesionale pentru care se asigură pregătirea prin învățământul preuniversitar, precum și durata de școlarizare, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 918/2013 privind aprobarea Cadrelui național al calificărilor, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de dispozițiile Ordinului ministrului educației naționale nr. 4.415/2014*) privind acordarea autorizării de funcționare provizorie Asociației „Școala Privată Alethea” din municipiul București pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Gimnazială „Alethea” din municipiul București,

luând în considerare Hotărârea Consiliului Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar nr. 23 din 4.12.2019 privind propunerea de acordare a acreditării pentru unitățile de învățământ preuniversitar de stat și particular evaluate în perioada 19 noiembrie 2018—22 noiembrie 2019,

în temeiul art. 15 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 24/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației și Cercetării,

ministrul educației și cercetării emite prezentul ordin.

Art. 1 — Se acordă acreditarea pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Gimnazială „Alethea”, cu sediul în municipiul București, strada Drumul Piscul Moșului nr. 10, sectorul 1, pentru nivelul de învățământ „primar”, limba de predare „română”, forma de învățământ „cu frecvență”, respectiv pentru nivelul de învățământ „gimnazial” (nivel 1, conform Hotărârii Guvernului nr. 918/2013 privind

aprobarea Cadrelui național al calificărilor, cu modificările și completările ulterioare), limba de predare „română”, forma de învățământ „cu frecvență”, începând cu anul școlar 2020—2021, conform anexei care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Gimnazială „Alethea” din municipiul București, acreditată potrivit dispozițiilor art. 1, este persoană juridică de

drept privat și de interes public, parte a sistemului național de învățământ, și beneficiază de toate drepturile și obligațiile prevăzute de lege.

Art. 3. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Gimnazială „Aletheea” din municipiul București are obligația ca, în termen de maximum 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentului ordin, să parcurgă procedurile de înregistrare fiscală și să comunice Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar (ARACIP) o copie de pe certificatul de înregistrare fiscală; în caz contrar se vor sesiza organele fiscale competente pentru luarea măsurilor care se impun.

Art. 4. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Gimnazială „Aletheea” din municipiul București are obligația de a solicita evaluarea externă periodică în termen de maximum 5 ani de la obținerea acreditării, dar nu mai târziu de anul școlar 2024—2025.

Art. 5. — Personalul didactic, didactic auxiliar și personalul nedidactic din unitatea de învățământ preuniversitar particular autorizată, angajat conform prevederilor legii, se preia la unitatea de învățământ preuniversitar particular acreditată Școala Gimnazială „Aletheea” din municipiul București.

Art. 6. — (1) Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Gimnazială „Aletheea” din municipiul București dispune

de patrimoniu propriu, care nu poate fi înstrăinat sau diminuat și va fi utilizat numai în interesul învățământului.

(2) În cazul desființării, dizolvării sau lichidării, patrimoniul unității de învățământ preuniversitar particular acreditate Școala Gimnazială „Aletheea” din municipiul București revine fondatorilor.

Art. 7. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Gimnazială „Aletheea” din municipiul București este monitorizată și controlată periodic de către Ministerul Educației și Cercetării și Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar, în colaborare cu Inspectoratul Școlar al Municipiului București, în vederea verificării respectării standardelor care au stat la baza acreditării.

Art. 8. — Asociația „Școala Privată Aletheea” din municipiul București, unitatea de învățământ preuniversitar particular acreditată Școala Gimnazială „Aletheea” din municipiul București, Direcția generală învățământ secundar superior și educație permanentă, Direcția generală educație timpurie, învățământ primar și gimnazial din Ministerul Educației și Cercetării, Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar, respectiv Inspectoratul Școlar al Municipiului București vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 9. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației și cercetării,
Cristina Monica Anisie

București, 26 februarie 2020.
Nr. 3.338.

*) Ordinul ministrului educației naționale nr. 4.415/2014 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

ANEXĂ

Municipiul București

Nr. crt.	Denumirea unității de învățământ	Hotărârea ARACIP de evaluare/dată	Denumirea persoanei juridice inițitoare	Adresa unității de învățământ, tel./fax, e-mail	Nivelul de învățământ/ Nivelul de calificare	Profilul/ Domeniul	Domeniul pregătirii de bază	Calificarea profesională/ Specializarea	Limba de predare	Forma de învățământ
1	Școala Gimnazială „Aletheea”	33/20.11.2019	Asociația „Școala Privată Aletheea”	Str. Drumul Piscul Moșului nr. 10, sectorul 1, tel.: 031/4056501, secretariat@aletheea.ro	Gimnazial/ Nivel 1 (conform Hotărârii Guvernului nr. 918/2013, cu modificările și completările ulterioare)				Română	Cu frecvență
					Primar				Română	Cu frecvență
Capacitate maximă de școlarizare*) — 16 formațiuni de studiu/1 schimb (maximum 16 formațiuni de studiu/schimbul 1)										

*) Capacitatea de școlarizare reprezintă numărul maxim de formațiuni de studiu care pot fi școlarizate în două schimburi în sălile de clasă și cabinete (excluzând laboratoare, ateliere) la nivelul unității de învățământ.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL PENTRU SOLUȚIONAREA RECURSULUI ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 1

din 20 ianuarie 2020

Dosar nr. 2.236/1/2019

Corina-Alina Corbu	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici	— președintele Secției I civile
Marian Budă	— președintele Secției a II-a civile
Denisa Angelica Stănișor	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Daniel Grădinaru	— președintele Secției penale
Cristina Truțescu	— judecător la Secția I civilă
Nina Ecaterina Grigoraș	— judecător la Secția I civilă
Andreia Liana Constanda	— judecător la Secția I civilă
Aurelia Rusu	— judecător la Secția I civilă
Simona Gina Pietreanu	— judecător la Secția I civilă
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Lavinia Dascălu	— judecător la Secția I civilă
Alina Iuliana Țuca	— judecător la Secția I civilă
Iulia Manuela Cîrnu	— judecător la Secția a II-a civilă
Roxana Popa	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Trănica Teau	— judecător la Secția a II-a civilă
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător la Secția a II-a civilă
Diana Manole	— judecător la Secția a II-a civilă
Elisabeta Roșu	— judecător la Secția a II-a civilă
Virginia Florentina Duminecă	— judecător la Secția a II-a civilă
Petronela Iulia Nițu	— judecător la Secția a II-a civilă
Gabriel Viziru	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Emilia Claudia Vișoiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mirela Sorina Popescu	— judecător la Secția penală
Anca Mădălina Alexandrescu	— judecător la Secția penală

1. Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a fost legal constituit conform dispozițiilor art. 516 alin. (1) din Codul de procedură civilă și ale art. 27² alin. (2) lit. a) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința a fost prezidată de doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. Ministerul Public a fost reprezentat de doamna Antonia Constantin, procuror șef al Secției Judiciare din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

4. La ședința de judecată a participat doamna Mihaela Lorena Mitroi, magistrat-asistent desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27³ din Regulament.

5. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a luat în examinare recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ce face obiectul Dosarului nr. 2.236/1/2019.

6. Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori.

7. Președintele Completului pentru soluționarea recursului în interesul legii a constatat că nu există chestiuni prealabile și a acordat cuvântul asupra recursului în interesul legii.

8. Doamna procuror Antonia Constantin, reprezentantul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a prezentat cele două orientări jurisprudențiale care au stat la baza promovării de către Ministerul Public a prezentului recurs în interesul legii și a pus concluzii de admitere, potrivit argumentelor prezentate în scris în memoriul de sesizare, solicitând pronunțarea unei decizii de unificare a practicii judiciare. În opinia titularului sesizării, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, aprobată cu completări prin Legea nr. 288/2002, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 781 alin. (5) lit. c) din Codul de procedură civilă [fost art. 452 alin. 2 lit. c) din Codul de procedură civilă de la 1865], nu sunt supuse executării silită prin poprire sumele de bani destinate plății drepturilor salariale pentru personalul din cadrul instituțiilor și autorităților publice.

9. Constatând că nu există întrebări din partea membrilor completului pentru reprezentanta Ministerului Public, președintele Completului pentru soluționarea recursului în interesul legii a declarat dezbaterile închise, iar completul a rămas în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

I. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție. Obiectul recursului în interesul legii

10. Înalta Curte de Casație și Justiție a fost investită prin sesizarea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu recursul în interesul legii în materie civilă ce vizează următoarea problemă de drept: *„Interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, aprobată cu completări prin Legea nr. 288/2002, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 781 alin. (5) lit. c) din Codul de procedură civilă [fost art. 452 alin. (2) lit. c) din Codul de procedură civilă de la 1865], în ceea ce privește executarea silită prin poprire a sumelor destinate plății drepturilor salariale, aflate în conturi deschise la unitățile de trezorerie și societăți bancare”.*

II. Prevederile legale ce fac obiectul sesizării

11. Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri

executorii, aprobată cu completări prin Legea nr. 288/2002, cu modificările și completările ulterioare (denumită în continuare *Ordonanța Guvernului nr. 22/2002*):

„**Art. 1.** — (...) **(2)** Creanțele stabilite prin titluri executorii în sarcina instituțiilor și autorităților publice nu se pot achita din sumele destinate potrivit bugetului aprobat pentru acoperirea cheltuielilor de organizare și funcționare, inclusiv a celor de personal, în scopul îndeplinirii atribuțiilor și obiectivelor legale, pentru care au fost înființate.”

12. Codul de procedură civilă:

„**Art. 781.** — (...) **(5)** Nu sunt supuse executării silite prin poprire:

a) sumele care sunt destinate unei afecțiuni speciale prevăzute de lege și asupra cărora debitorul este lipsit de dreptul de dispoziție;

b) sumele reprezentând credite nerambursabile ori finanțări primite de la instituții sau organizații naționale și internaționale pentru derularea unor programe ori proiecte;

c) sumele aferente plății drepturilor salariale viitoare, pe o perioadă de 3 luni de la data înființării popririi. Atunci când asupra aceluiași cont sunt înființate mai multe popriri, termenul de 3 luni în care se pot efectua plăți aferente drepturilor salariale viitoare se calculează o singură dată de la momentul înființării primei popriri.”

13. Codul de procedură civilă de la 1865:

„**Art. 452.** — (...) Nu sunt supuse executării silite prin poprire:

a) sumele care sunt destinate unei afecțiuni speciale prevăzute de lege și asupra cărora debitorul este lipsit de dreptul de dispoziție;

b) sumele reprezentând credite nerambursabile sau finanțări primite de la instituții sau organizații internaționale pentru derularea unor programe ori proiecte;

c) sumele necesare plății drepturilor salariale, dar nu mai mult de 6 luni de la data înființării popririi.”

III. Orientările jurisprudențiale divergente

14. Din examinarea jurisprudenței la nivel național s-a conturat existența unei practici judiciare neunitare în ceea ce privește problema de drept menționată, fiind identificate două orientări:

15. Într-o primă orientare de jurisprudență se consideră că prin *Ordonanța Guvernului nr. 22/2002*, lege specială în materie, care se aplică cu prioritate, s-a stabilit o procedură specială, derogatorie de la prevederile dreptului comun în ceea ce privește executarea creanțelor stabilite prin titluri executorii în sarcina instituțiilor și autorităților publice.

16. Potrivit art. 1 alin. (1) din acest act normativ, creanțele stabilite prin titluri executorii în sarcina instituțiilor și autorităților publice se achită din sumele aprobate cu această destinație prin bugetele acestora sau, după caz, de la titlurile de cheltuieli la care se încadrează obligația respectivă.

17. Alin. (2) al aceluiași articol arată că aceste creanțe nu se pot achita din sumele destinate potrivit bugetului aprobat pentru acoperirea cheltuielilor de organizare și funcționare, inclusiv a celor de personal, în scopul îndeplinirii atribuțiilor și obiectivelor legale, pentru care au fost înființate instituțiile și autoritățile publice debitoare.

18. De asemenea, potrivit art. 14 alin. (1) din *Legea nr. 500/2002* privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 500/2002*), cheltuielile bugetare au destinație precisă și limitată și sunt determinate de autorizările continuate în legi specifice și în legile bugetare anuale, iar, potrivit alin. (3) al aceluiași articol, nicio cheltuială din fondurile publice nu poate fi angajată, ordonanțată și plătită dacă nu este aprobată potrivit legii și nu are prevederi bugetare.

19. În cazul executării silite asupra bugetelor instituțiilor și autorităților publice, nu pot fi afectate sumele din conturile deschise la unitățile de trezorerie și societățile bancare, care au

o afecțiune specială (cheltuieli de organizare și funcționare, inclusiv cele de personal, în scopul îndeplinirii atribuțiilor și obiectivelor legale pentru care au fost înființate), această interdicție fiind menită a proteja interesele terților străini de raportul juridic litigios.

20. Așadar, existând o reglementare specială, derogatorie, prevederile art. 781 alin. (5) lit. c) din Codul de procedură civilă [fost art. 452 alin. (2) lit. c) din Codul de procedură civilă de la 1865] nu sunt aplicabile în privința executărilor silite prin poprire îndreptate împotriva instituțiilor și autorităților publice, motiv pentru care nu pot fi înființate popriri asupra sumelor din conturile deschise la trezorerie și conturile colectoare alimentare carduri deschise la societăți bancare pentru plata drepturilor salariale ale personalului instituțiilor și autorităților publice și nici asupra sumelor din aceleași conturi destinate organizării și funcționării debitorilor, în scopul executării obligațiilor pecuniare stabilite în sarcina acestor instituții prin titluri executorii.

21. Pe de altă parte, potrivit art. 4 din *Ordonanța Guvernului nr. 22/2002*, ordonatorii principali de credite bugetare au obligația să dispună toate măsurile ce se impun, inclusiv virări de credite bugetare, în condițiile legii, pentru asigurarea în bugetele proprii și ale instituțiilor din subordinea lor a creditelor bugetare necesare pentru efectuarea plății sumelor stabilite prin titluri executorii. Virările de credite bugetare se pot efectua pe tot parcursul unui an bugetar, prin derogare de la prevederile art. 47 din *Legea nr. 500/2002* și ale art. 49 din *Legea nr. 273/2006* privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 273/2006*).

22. În consecință, indisponibilizarea unor sume de bani de către terțul poprit poate fi făcută numai cu respectarea Legii nr. 500/2002, respectiv a *Ordonanței Guvernului nr. 22/2002*, dat fiind că debitorul este o instituție publică ce cade sub incidența acestor acte normative.

23. Faptul că unitatea debitoare nu are disponibilități bănești care să poată fi executate silit și că executarea silită trebuie să se deruleze cu respectarea restricțiilor impuse de art. 1 alin. (2) din *Ordonanța Guvernului nr. 22/2002* nu reprezintă aspecte care să poată fi imputate terțului poprit.

24. Așa cum a statuat instanța de contencios constituțional, dispozițiile *Ordonanței Guvernului nr. 22/2002* nu sunt contrare dispozițiilor din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

25. Prin norma internă nu se aduce atingere dreptului de creanță împotriva unei instituții publice, întrucât acest drept nu este negat, nu îi este atinsă substanța, executarea silită prin poprire asupra sumelor din bugetele instituțiilor și autorităților publice putând fi realizată cu privire la alte sume decât cele prevăzute de art. 1 alin. (2) din *Ordonanța Guvernului nr. 22/2002*.

26. În sensul acestei opinii s-au atașat 14 hotărâri definitive pronunțate de curți de apel și tribunale, unele în proceduri având ca obiect contestație la executare, iar altele în proceduri privind validarea popririi.

27. În a doua orientare jurisprudențială, s-a apreciat că dispozițiile art. 781 alin. (5) lit. c) din Codul de procedură civilă [fost art. 452 alin. (2) lit. c) din Codul de procedură civilă de la 1865] sunt aplicabile și în ipoteza executării silite prin poprire a instituțiilor și autorităților publice, astfel încât sunt exceptate de la poprire sumele cu destinația de salarii doar pentru o perioadă de 3 luni de la data înființării popririi, termen la expirarea căruia sumele având această destinație pot fi executate silit.

28. În această opinie se arată că asupra acestor sume operează doar o insesizabilitate temporară, nu una absolută și totală, nelimitată temporal, astfel cum se susține în prima orientare a jurisprudenței.

29. Dispozițiile art. 1 alin. (2) din *Ordonanța Guvernului nr. 22/2002* sunt aplicabile doar în ceea ce privește executarea

voluntară, nu și executarea silită, și vizează exclusiv perioada de 6 luni, prevăzută de art. 2 din ordonanță, în care instituțiile și autoritățile publice debitoare trebuie să facă demersurile necesare pentru a-și îndeplini obligațiile de plată.

30. După trecerea acestui interval de timp, dacă instituțiile și autoritățile publice nu își îndeplinesc obligația de plată, potrivit art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002, creditorul poate solicita efectuarea executării silite potrivit Codului de procedură civilă.

31. Așadar, creditorul are deschisă calea executării silite, în cazul în care debitorul nu își execută de bunăvoie obligațiile, iar în această situație nu mai sunt incidente limitările prevăzute de art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002.

32. Interpretarea dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 nu poate fi în sensul recunoașterii unei imunități de executare silită a statului sau autorităților acestuia și nu trebuie să primească o aplicare în care să se permită debitorului și terțului poprit să se sustragă de la obligațiile ce le revin.

33. S-a apreciat că o astfel de interpretare și aplicare a legii este în acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în care s-a afirmat în mod tranșant că statului, prin instituțiile sale, îi revine obligația de a crea toate mecanismele necesare pentru a face posibilă executarea benevolă a titlurilor executorii în care figurează ca debitor, precum și pentru identificarea resurselor corespunzătoare pentru plata efectivă a sumelor de bani respective.

34. Pe lângă marja de apreciere pe care instanța de contencios european a recunoscut-o statelor în ceea ce privește identificarea instrumentelor și modalităților adecvate de punere în executare a titlurilor executorii, statului îi revine obligația de a lua, în concret, măsurile necesare în acest sens.

35. Din perspectiva acestei obligații pozitive a statului, edictarea unui act normativ care instituie reguli și modalități pentru executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice stabilite prin titluri executorii nu poate fi invocată ca un impediment în procedura de executare silită declanșată de creditor.

36. În această orientare jurisprudențială s-a arătat și că terții popriți (unități teritoriale ale trezoreriei și societăți bancare) nu au abilitatea de a stabili dacă sumele care alimentează conturile instituțiilor și autorităților publice, debitoare în cauzele analizate, pot fi sau nu plătite creditorilor, ei având doar obligațiile ce rezultă din înființarea popririlor, fără a putea aprecia asupra caracterului insesizabil al unor venituri ale debitorului.

37. Așadar, indisponibilizarea, ca efect al înființării popririi, va viza sumele de bani din toate conturile instituției/autorității publice debitoare, iar sumele aferente plății drepturilor salariale viitoare ale personalului debitoare pot fi executate silit după expirarea termenului de 3 luni (respectiv, 6 luni pentru executările silite începute sub imperiul Codului de procedură civilă anterior), de la data înființării popririi.

38. În sensul acestei opinii s-au atașat 12 hotărâri definitive pronunțate de curți de apel și tribunale, unele în proceduri având ca obiect contestație la executare, iar altele în proceduri privind validarea popririi.

IV. Jurisprudența Curții Constituționale

39. Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 prin mai multe decizii, statuând în mod constant că prevederile respective sunt în acord cu dispozițiile constituționale.

40. Astfel, prin *Decizia nr. 444 din 20 noiembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 871 din 8 decembrie 2003*, Curtea Constituțională a statuat că, indiscutabil, ordonanța instituie anumite limite ale executării, în sensul că aceasta nu se poate face asupra oricăror resurse bănești ale instituțiilor publice, ci numai asupra acelor alocate special de la buget în acest scop. Această limitare nu este, însă,

contrară Legii fundamentale, ci este în concordanță cu principiile consacrate de aceasta și nu înfrânge regula accesului liber la justiție sau dreptul la un proces echitabil. Interzicerea executării silite asupra altor fonduri bănești decât cele alocate de la bugetul de stat în acest scop nu constituie o discriminare a creditorului în favoarea statului, ci o normă de protecție de interes general, fiind de neconceput ca pe calea executării silite a unui titlu executoriu să se ajungă la lipsirea unei instituții publice de resursele sale financiare destinate acoperirii altor cheltuieli decât cele stabilite prin titlul executoriu.

41. De asemenea, prin *Decizia Curții Constituționale nr. 784 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 7 iulie 2009*, s-a statuat că dispozițiile criticate referitoare la procedura executării obligațiilor de plată ale instituțiilor publice se aplică fără nicio discriminare tuturor creditorilor instituțiilor publice, acestea fiind conforme cu prevederile art. 16 și ale art. 44 alin. (2) din Constituția României. Mai mult, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul poate stabili regulile de desfășurare a procedurii de judecată, fără să aducă atingere substanței drepturilor și libertăților fundamentale.

42. Prin *Decizia nr. 127 din 19 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 298 din 16 aprilie 2008*, Curtea Constituțională a reținut că ordonanța a cărei constituționalitate este contestată are o evidentă finalitate de protecție a patrimoniului instituțiilor publice, ca o premisă indispensabilă a desfășurării activității lor în condiții optime și, prin aceasta, a îndeplinirii atribuțiilor ce le revin ca parte integrantă a mecanismului statului.

43. Art. 44 alin. (1) din Constituția României, prin care se garantează creanțele asupra statului, nu precizează că aceasta presupune executarea lor de îndată, condițiile instituite în această materie prin ordonanță, chiar dacă afectează celeritatea procedurii, nu contravin Constituției, ci urmăresc găsirea resurselor necesare pentru executarea obligațiilor.

44. Cu același prilej, Curtea a reținut că prin actul normativ criticat este protejat atât dreptul de proprietate al instituțiilor publice, cât și cel al creditorilor acestora, în egală măsură, de vreme ce instituția debitoare este obligată să facă demersurile necesare pentru a-și îndeplini obligația de plată. În consecință, nu poate fi primită critica privind încălcarea prevederilor art. 44 alin. (2) teza întâi din Constituție și ale art. 1 privind protecția proprietății din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

45. Pentru motivele arătate, Curtea a reținut că prin dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 nu se aduce atingere nici prevederilor art. 53 din Constituție referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

46. Curtea a mai constatat că este neîntemeiată și susținerea potrivit căreia actul normativ criticat contravine dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece permite statului să împiedice, să anuleze sau să întârzie în mod excesiv executarea unei hotărâri judecătorești pronunțate împotriva sa. Astfel, este adevărat că prin instituirea unui termen de 6 luni în care instituția debitoare este obligată să facă demersurile necesare pentru a-și îndeplini obligația de plată (dacă executarea creanței stabilite prin titluri executorii nu începe sau nu continuă din cauza lipsei de fonduri) se prelungește durata procedurii de executare a titlului. Însă, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, de exemplu, în *Cauza Burdov contra Rusiei* (2002), s-a statuat că, deși o autoritate statală nu ar putea să invoce lipsa de lichidități pentru a justifica refuzul de a executa o condamnare, în mod excepțional, se admite că o întârziere în executare ar putea fi justificată de circumstanțe speciale, chiar dacă regula este aceea a executării într-un termen rezonabil. Această întârziere nu trebuie să se eternizeze, astfel încât să

aducă atingere substanței înseși a dreptului protejat de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

47. Prin *Decizia nr. 529 din 11 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.025 din 18 noiembrie 2005*, Curtea Constituțională a constatat că ar fi disproporționat și inechitabil a recunoaște creditorilor instituțiilor publice dreptul de a-și valorifica creanțele în condițiile dreptului comun, cu consecința perturbării grave a activității ce constituie însăși rațiunea de a fi a unor astfel de instituții. Curtea a mai reținut prin aceeași decizie că, deși prin dispozițiile legale criticate se instituie anumite limite ale executării, în sensul că aceasta nu se poate face asupra oricăror resurse bănești ale instituțiilor publice, ci numai asupra celor alocate de la buget în acest scop, executarea silită a obligațiilor de plată ale instituțiilor publice nu este împiedicată, de vreme ce, potrivit art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002, se instituie obligația ordonatorilor de credite de a lua toate măsurile ce se impun, inclusiv virări de credite bugetare, pentru efectuarea plății sumelor stabilite prin titluri executorii. Instituirea de restricții, impuse de rațiuni evidente, în valorificarea dreptului creditorului nu înseamnă negarea posibilității acestuia de a și-l realiza, tot așa cum instituirea unor termene pentru introducerea unei acțiuni sau pentru exercitarea căilor de atac nu semnifică restrângerea accesului liber la justiție. Atâta vreme cât prevederile art. 44 alin. (1) din Constituție, prin care se garantează creanțele asupra statului, nu precizează că realizarea creanțelor presupune executarea lor de îndată, atunci condițiile instituite în această materie prin ordonanță, chiar dacă afectează celeritatea procedurii, nu contravin Constituției. Ele urmăresc găsirea resurselor necesare pentru executarea obligațiilor, cu respectarea exigențelor impuse de constituirea și executarea bugetului, astfel încât nu fac decât să dea expresie obligației constituționale a garantării obligațiilor asupra statului.

V. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

48. Analizând jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție în procedurile de unificare a practicii judiciare, a fost identificată *Decizia nr. 1 din 16 ianuarie 2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 210 din 29 martie 2012, prin care a fost respins recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție privind „aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2010 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2010, în procedura de executare silită a titlurilor executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar”.

49. Pentru a pronunța această decizie, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a reținut că sesizarea având la origine aplicarea diferită a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, aprobată cu modificări prin Legea nr. 230/2011 (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009*), se referea, în esență, la modul diferit de apreciere a conformității/neconformității dispozițiilor legale cu Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ceea ce constituie atributul fiecărei instanțe, care va stabili acest lucru pe baza evaluării nemijlocite, directe, în raport cu circumstanțele fiecărei spețe.

50. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a apreciat că practica divergentă a instanțelor judecătorești avea la bază două surse, respectiv: 1. neanalizarea de către instanțe a compatibilității

normelor prevăzute la art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 cu dispozițiile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și aplicarea exclusivă a dreptului intern, în sens restrictiv, și 2. preluarea necritică a constatării compatibilității în discuție cu normele convenționale, conform statuărilor din deciziile Curții Constituționale prin care au fost respinse excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009, iar cele două surse nu sunt apte de a constitui justificare pentru activarea mecanismului de unificare a practicii judiciare.

51. Această decizie are în vedere însă o problemă sensibil diferită de cea care face obiectul prezentei sesizări, deoarece, așa cum rezultă din motivele reținute anterior, se pune în discuție înlăturarea de la aplicare a legislației naționale (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009) în raport cu exigențele Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (art. 6 paragraful 1 și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție), ceea ce nu este în discuție în cauza de față.

52. Prin *Decizia nr. 21 din 19 martie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 512 din 21 iunie 2018, a fost respinsă, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 24.073/212/2014*, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „În raport cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 22/2002, titlurile executorii pronunțate împotriva unei structuri subordonate Agenției Naționale de Administrare Fiscală pot face obiectul executării silite în maniera reglementată de dispozițiile art. 781 alin. (3) din Codul de procedură civilă?”.

53. Pentru a pronunța această soluție, instanța supremă a avut în vedere, în esență, faptul că problema de drept cu care a fost sesizată nu avea legătură cu obiectul litigiului, în sensul ca dezlegarea să fi condus la soluționarea în fond a acelei cauze.

VI. Opinia procurorului general

54. Titularul sesizării a apreciat că *prima orientare jurisprudențială este în litera și spiritul legii*, arătând, în esență, că problema de drept care s-a ridicat în practica judiciară este cea a întinderii exceptării sumelor cu destinația de salarii convenite personalului salarizat din cadrul instituțiilor publice de la executarea silită prin poprire, în ipoteza în care aceste sume sunt rulate prin conturi speciale având exclusiv această destinație, conturi deschise de instituțiile publice la instituțiile de credit (bănci comerciale) și unități teritoriale ale Trezoreriei Statului.

55. Această problemă de drept privește raportul dintre dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002, prin care se instituie o insesizabilitate absolută și totală a sumelor aferente plății drepturilor salariale persoanelor din cadrul instituțiilor și autorităților publice și dispozițiile art. 781 alin. (5) lit. c) din Codul de procedură civilă [fost art. 452 alin. (2) lit. c) din Codul de procedură civilă de la 1865], prin care se instituie o insesizabilitate absolută, dar temporară a aceluiași sume de bani, care, în esență, constituie fondul de salarii al angajatorului, debitor în cadrul procedurii execuționale în modalitatea popririi.

56. În prima orientare de jurisprudență se susține caracterul special și derogatoriu al prevederilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 față de prevederile din Codul de procedură civilă și aplicarea dispozițiilor din reglementarea specială, cu prioritate, nu doar pentru executarea benevolă a obligațiilor de plată stabilite prin titluri executorii în sarcina instituțiilor și autorităților publice, ci și pentru executarea silită.

57. În această orientare se consideră că terții popriți (societăți bancare și unități ale Trezoreriei Statului) în mod întemeiat nu

și-au îndeplinit obligațiile ce le reveneau pentru efectuarea popririi asupra acestor sume, de vreme ce era incident un caz de insesizabilitate absolută și totală, nelimitată temporal.

58. Dimpotrivă, în cea de-a doua orientare se consideră că dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 sunt aplicabile doar în situația executării benevole a titlurilor executorii de către instituțiile și autoritățile publice, nu și în cazul executării silit.

59. O atare interpretare are în vedere dispozițiile art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002, care nu exclude, ci, dimpotrivă, deschide posibilitatea creditorului urmăritor de a trece la executarea silită potrivit Codului de procedură civilă, situație în care prevederile art. 781 alin. (5) lit. c) din Codul de procedură civilă [fost art. 452 alin. (2) lit. c) din Codul de procedură civilă de la 1865] devin pe deplin aplicabile.

60. În această orientare este negată posibilitatea terților popriți de a face orice judecată de valoare asupra caracterului sesizabil/insesizabil al unora dintre veniturile debitorului.

61. Conflictul din situațiile juridice analizate, apărut între o lege specială, respectiv Ordonanța Guvernului nr. 22/2002, și legea generală, se rezolvă prin aplicarea principiului potrivit căruia norma specială se aplică cu prioritate față de norma generală — *specialia generalibus derogant*. În plus, o normă specială nu poate fi modificată sau abrogată decât în mod expres printr-o normă generală ulterioară.

62. Art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 22/2012, introdus prin art. IV pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2011 privind stabilirea unor măsuri pentru reorganizarea Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului și pentru executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor și autorităților publice stabilite prin titluri executorii, aprobată cu modificări prin Legea nr. 92/2011, instituie un regim juridic unitar pentru această categorie de sume, în care se încadrează și cheltuielile de personal, adică plățile cu titlu de salarii, care sunt exceptate de la executare, regimul juridic al acestor sume fiind acela al unei insesizabilități absolute și nelimitate.

63. La momentul introducerii acestor prevederi în cuprinsul Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 era în vigoare art. 452 alin. (2) din Codul de procedură civilă de la 1865. Ulterior, odată cu intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă, la data de 15 februarie 2013, art. 452 din Codul de procedură civilă de la 1865 a fost preluat la art. 780 din noul Cod de procedură civilă, renumerotat ulterior, devenind art. 781 din Codul de procedură civilă, singura modificare, față de textul anterior, vizând durata exceptării de la executarea silită prin poprire a sumelor cu destinația de salarii, în sensul că acest termen a fost diminuat de la 6 luni, în vechea reglementare, la 3 luni, în noua reglementare.

64. Așa fiind, înseamnă că, din moment ce la data intrării în vigoare a alin. (2) al art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002, exista deja în Codul de procedură civilă un text general care interzicea executarea silită prin poprire a salariilor, fără distincție, pentru o perioadă de 6 luni, noua reglementare aplicabilă unei categorii speciale de debitori (instituții și autorități publice) a fost concepută ca un text special derogatoriu de la dreptul comun.

65. Dacă s-ar fi dorit aplicarea prevederilor dreptului comun în materia executării silit prin poprire a sumelor destinate plății salariilor, ar fi trebuit să se facă o trimitere expresă la dispozițiile Codului de procedură civilă. Mai mult decât atât, dacă nu s-ar fi prevăzut nimic în privința acestor sume, oricum regimul juridic ar fi fost cel din Codul de procedură civilă.

66. Pe cale de consecință, prin adoptarea normei juridice de la art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 este neîndoielnic că s-a urmărit derogarea de la textul general al art. 452 din Codul de procedură civilă de la 1865, iar această derogare s-a menținut și după intrarea în vigoare a actualului Cod de procedură civilă.

67. Nu se poate susține că, odată cu intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă, norma juridică și-ar fi pierdut această rațiune sau că norma generală, mai nouă, ar fi abrogat implicit norma specială mai veche, întrucât textul de la art. 780 din noul Cod de procedură civilă (devenit art. 781) nu conține niciun element substanțial de noutate față de vechiul text, ci doar reduce termenul de 6 luni la 3 luni, astfel încât norma specială din art. 1 alin. (2) al Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 își păstrează pe deplin rațiunea și incidența.

68. Aceeași concluzie rezultă și din faptul că, deși prin dispozițiile art. 83 lit. k) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 76/2012*), se prevede că orice alte dispoziții contrare, chiar dacă sunt cuprinse în legi speciale, se abrogă la data intrării în vigoare a Codului de procedură civilă, dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 au rămas în vigoare, dat fiind că au un domeniu specific de aplicare, destinat executării (benevole și silit) a titlurilor executorii obținute împotriva instituțiilor și autorităților publice.

69. Așadar, Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 consacră, în materia executării creanțelor față de instituțiile publice, un regim derogatoriu de la dreptul comun, atât prin aceea că instituie restricții în urmărirea fondurilor bănești ale acestora, cât și pentru că limitează o atare urmărire exclusiv la fondurile bănești care nu sunt destinate acoperirii cheltuielilor de organizare și funcționare și celor de personal.

70. În opinia Ministerului Public, art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 conține o normă specială care se aplică prioritar față de dispozițiile art. 781 alin. (5) lit. c) din Codul de procedură civilă, iar sumele având destinația de salarii pentru personalul angajat al instituțiilor publice sunt exceptate de la executare silită prin poprire în mod absolut și nelimitat, deci nu doar pentru un termen de 3 luni de la data înființării popririi.

71. Excepția instituită la art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 are ca scop asigurarea posibilității de funcționare a instituțiilor și autorităților publice prin exceptarea de la executare a sumelor necesare organizării și funcționării acestora, sume din care fac parte, astfel cum prevede expres textul de lege, salariile destinate personalului angajat, fiind evidentă imposibilitatea absolută de funcționare a aparatului statal în absența personalului angajat.

72. Legiuitorul a înțeles să prevadă expres exceptarea sumelor cu destinația de salarii, pentru a înlătura orice eventuale înțelesuri contrare.

73. Din interpretarea gramaticală logică a textului rezultă că inserarea adverbului „inclusiv” denotă că aceste cheltuieli fac parte din cele destinate organizării și funcționării instituțiilor publice și nu constituie o categorie distinctă de acestea.

74. Pe cale de consecință, din moment ce legiuitorul însuși a înțeles să excepteze absolut și nelimitat de la executare sumele destinate organizării instituțiilor și autorităților publice și a prevăzut expres că din această categorie fac parte și salariile personalului angajat, înseamnă că toate aceste cheltuieli trebuie să fie supuse unui regim juridic distinct și unitar, neexistând nicio rațiune pentru ca, în ceea ce privește salariile, să se aplice prevederile de la art. 781 alin. (5) lit. c) din Codul de procedură civilă, iar în ce privește celelalte cheltuieli destinate organizării și funcționării autorităților instituțiilor publice să se aplice art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002. Dimpotrivă, textul din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 este un text special care se aplică cu prioritate față de dreptul comun, în virtutea principiului *specialia generalibus derogant*.

75. Urmărirea silită prin poprire a instituțiilor și autorităților publice nu poate privi sume de bani care, deși sunt bunuri sesizabile prin natura lor, printr-un act normativ special, cu putere de lege, sunt declarate insesizabile, întrucât sunt

distincte, potrivit bugetului aprobat pentru acoperirea cheltuielilor de organizare și funcționare a instituțiilor și autorităților publice urmărite, inclusiv a celor de personal, în scopul îndeplinirii atribuțiilor și obiectivelor legale pentru care au fost înființate.

76. Creditorii instituțiilor publice își pot satisface creanțele prin plăți voluntare sau executare silită asupra veniturilor și disponibilităților bănești ale debitorilor, doar în condițiile speciale prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 22/2002, adică numai prin poprirea specială asupra disponibilităților din bugetul autorității/instituției publice, la care se încadrează obligația de plată respectivă.

77. În această interpretare și aplicare a legii, dreptul de creanță și dreptul de acces la justiție nu sunt negate, întrucât executarea integrală a hotărârilor judecătorești care constituie titluri executorii nu este refuzată sau amânată pe un termen nedefinit, într-o manieră incompatibilă cu exigențele rezultate din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în privința acestor drepturi, întrucât instituțiile și autoritățile publice debitoare sunt obligate ca, în termen de 6 luni de la începerea executării, să facă demersuri pentru îndeplinirea obligațiilor de plată.

78. Astfel, se dă expresie voinței legiuitorului de a realiza un echilibru între necesitatea asigurării bunei funcționări a mecanismelor financiare ale statului și instituțiilor sale și exercitarea unui control asupra administrării și întrebuințării resurselor financiare, în concordanță cu Legea nr. 500/2002 și cu imperativul îndeplinirii obligațiilor ce îi revin pe tărâmul art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

VII. Raportul asupra recursului în interesul legii

79. Prin raportul întocmit în cauză, judecătorii-raportori au apreciat că, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 și art. 781 alin. (5) lit. c) din Codul de procedură civilă [fost art. 452 alin. (2) lit. c) din Codul de procedură civilă de la 1865], sumele destinate plății drepturilor salariale, aflate în conturi deschise la unitățile de trezorerie și societăți bancare, nu pot face obiectul executării silite prin poprire.

VIII. Înalta Curte de Casație și Justiție

80. Examinând sesizarea cu recurs în interesul legii și raportul întocmit de judecătorii-raportori, precum și dispozițiile legale ce se solicită a fi interpretate în mod unitar, constată următoarele:

VIII.1. Admisibilitatea recursului în interesul legii

81. Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a fost legal sesizat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție care, potrivit dispozițiilor art. 514 din Codul de procedură civilă, are calitatea procesuală de a declanșa acest mecanism de unificare a practicii judiciare în scopul interpretării și aplicării unitare a legii de către instanțele judecătorești.

82. Potrivit art. 515 din Codul de procedură civilă: „*Recursul în interesul legii este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecății au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, care se anexează cererii.*”

83. Din cuprinsul textului de lege menționat rezultă următoarele condiții care trebuie îndeplinite pentru ca recursul în interesul legii să fie admisibil: sesizarea să aibă ca obiect o problemă de drept; această problemă de drept să fi fost dezlegată diferit de instanțele judecătorești; dovada soluționării diferite să se facă prin hotărâri judecătorești definitive, iar hotărârile judecătorești să fie anexate cererii.

84. Condițiile de admisibilitate a recursului în interesul legii prevăzute de art. 515 din Codul de procedură civilă sunt îndeplinite, deoarece, cu privire la problema de drept ce face obiectul sesizării, respectiv *interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 și art. 781*

alin. (5) lit. c) din Codul de procedură civilă [fost art. 452 alin. (2) lit. c) din Codul de procedură civilă de la 1865], în ceea ce privește executarea silită prin poprire a sumelor destinate plății drepturilor salariale, aflate în conturi deschise la unitățile de trezorerie și societăți bancare, există hotărâri judecătorești definitive prin care au fost soluționate diferit cauze similare în care s-a pus această problemă de drept, hotărâri care au fost anexate sesizării (26 de hotărâri definitive, dintre care 14 în sensul primei opinii și 12 în sensul celei de-a doua opinii).

VIII.2. Analiza problemei de drept ce face obiectul recursului în interesul legii

85. Examenul de jurisprudență relevă că problema de drept care a generat practica judiciară neunitară privește modalitatea diferită în care instanțele judecătorești au dat eficiență concursului dintre legea specială (Ordonanța Guvernului nr. 22/2002) și legea generală (Codul de procedură civilă).

86. Astfel, Codul de procedură civilă actual prevede că:

„Art. 781. — (...) (5) Nu sunt supuse executării silite prin poprire:

a) *sumele care sunt destinate unei afectațiuni speciale prevăzute de lege și asupra cărora debitorul este lipsit de dreptul de dispoziție;*

b) *sumele reprezentând credite nerambursabile ori finanțări primite de la instituții sau organizații naționale și internaționale pentru derularea unor programe ori proiecte;*

c) *sumele aferente plății drepturilor salariale viitoare, pe o perioadă de 3 luni de la data înființării popririi. Atunci când asupra aceluiași cont sunt înființate mai multe popriri, termenul de 3 luni în care se pot efectua plăți aferente drepturilor salariale viitoare se calculează o singură dată de la momentul înființării primei popririi.*”

87. De asemenea, potrivit Codului de procedură civilă de la 1865:

„Art. 452. — (...) (2) Nu sunt supuse executării silite prin poprire:

a) *sumele care sunt destinate unei afectațiuni speciale prevăzute de lege și asupra cărora debitorul este lipsit de dreptul de dispoziție;*

b) *sumele reprezentând credite nerambursabile sau finanțări primite de la instituții sau organizații internaționale pentru derularea unor programe ori proiecte;*

c) *sumele necesare plății drepturilor salariale, dar nu mai mult de 6 luni de la data înființării popririi.*”

88. Pe de altă parte, Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 dispune:

„Art. 1. — (...) (2) Creanțele stabilite prin titluri executorii în sarcina instituțiilor și autorităților publice nu se pot achita din sumele destinate potrivit bugetului aprobat pentru acoperirea cheltuielilor de organizare și funcționare, inclusiv a celor de personal, în scopul îndeplinirii atribuțiilor și obiectivelor legale, pentru care au fost înființate.”

89. Așa cum susține și autorul sesizării, rezolvarea problemei de drept se va face prin aplicarea conjugată a principiilor potrivit cărora norma specială se aplică cu prioritate față de norma generală — *specialia generalibus derogant* [în conformitate cu art. 15 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 24/2000)], iar norma specială anterioară nu poate fi modificată implicit de o normă generală ulterioară (art. 59 din Legea nr. 24/2000).

90. De asemenea, se constată că art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 a fost introdus prin art. IV pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2011 privind stabilirea unor măsuri pentru reorganizarea Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului și pentru executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor și autorităților publice stabilite prin titluri executorii, aprobată cu modificări prin Legea nr. 92/2011, iar

acesta instituie un regim juridic unitar pentru această categorie de sume, în care se încadrează și cheltuielile de personal, adică plățile cu titlu de salarii, care sunt exceptate de la executare, doar în ceea ce privește instituțiile publice, regimul juridic al acestor sume fiind acela al unei insesizabilități absolute și nelimitate.

91. La acea dată era în vigoare art. 452 alin. (2) din Codul de procedură civilă de la 1865, cu conținutul mai sus enunțat.

92. Odată cu intrarea în vigoare a actualului Cod de procedură civilă, la data de 15 februarie 2013, art. 452 din Codul de procedură civilă de la 1865 a fost transpus în art. 780 din noul Cod de procedură civilă, renumerotat ulterior, devenind art. 781, singura modificare față de textul anterior vizând durata exceptării de la executare silită prin poprire a sumelor cu destinația de salarii, în sensul că acest termen a fost diminuat de la 6 luni, în vechea reglementare, la 3 luni, în noua reglementare.

93. Or, din moment ce, la data intrării în vigoare a alin. (2) al art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002, exista deja în Codul de procedură civilă un text general care interzicea executarea silită prin poprire a salariilor, fără distincție, pentru o perioadă de 6 luni, rezultă că, și în raport cu noua reglementare (generală), vechea reglementare (specială, aplicabilă însă numai unei categorii speciale de debitori — instituții și autorități publice) a fost concepută și a păstrat caracterul de text special derogatoriu de la dreptul comun.

94. De altfel, așa cum rezultă din Expunerea de motive la Legea nr. 288/2002 prin care a fost aprobată Ordonanța Guvernului nr. 22/2002, prin adoptarea normei juridice de la art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 s-a urmărit evitarea producerii unor situații critice și perturbări în ceea ce privește buna funcționare a instituțiilor publice, ca efect al popririi sumelor aflate în Trezoreria Statului, destinate îndeplinirii atribuțiilor și obiectivelor legale pentru care au fost înființate, inclusiv a celor de personal (cu referire și la regimul special al acestor sume reglementat de Legea nr. 72/1996 privind finanțele publice, cu modificările ulterioare, și de Legea nr. 189/1998 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare), măsura legislativă aleasă fiind derogarea de la textul general al art. 452 din Codul de procedură civilă de la 1865, derogare care s-a menținut și după intrarea în vigoare a Codului de procedură civilă actual.

95. Nu se poate susține că, odată cu intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă, norma juridică și-ar fi pierdut această rațiune sau că norma generală, mai nouă, ar fi abrogat implicit norma specială mai veche, întrucât textul cuprins inițial în art. 780 din noul Cod de procedură civilă (devenit art. 781) nu conține niciun element substanțial de noutate față de vechiul text (art. 452 din Codul de procedură civilă de la 1865), ci doar reduce termenul de 6 luni la 3 luni, astfel încât norma cuprinsă în art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 își păstrează pe deplin caracterul special, derogatoriu, precum și rațiunea și incidența.

96. De asemenea, o atare concluzie rezultă și din faptul că, deși prin dispozițiile art. 83 lit. k) din Legea nr. 76/2012 se prevede că orice alte dispoziții contrare, chiar dacă sunt cuprinse în legi speciale, se abrogă la data intrării în vigoare a Codului de procedură civilă, dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 au rămas în vigoare, dat fiind că acestea privesc un domeniu specific de aplicare, destinat

executării (benevole și silit) a titlurilor executorii obținute împotriva instituțiilor și autorităților publice.

97. Așadar, Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 consacră, în materia executării creanțelor față de instituțiile publice, un regim derogatoriu de la dreptul comun, atât prin aceea că instituie restricții în urmărirea fondurilor bănești ale acestora, cât și pentru că limitează o atare urmărire exclusiv la fondurile bănești care nu sunt destinate acoperirii cheltuielilor de organizare și funcționare și celor de personal.

98. Așa cum s-a arătat, excepția instituită la art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 are ca scop asigurarea posibilității de funcționare a instituțiilor și autorităților publice prin exceptarea de la executare a sumelor necesare organizării și funcționării acestora, sume din care fac parte, astfel cum prevede expres textul de lege, salariile destinate personalului angajat, fiind evidentă imposibilitatea absolută de funcționare a aparatului statal în absența personalului angajat.

99. Inserarea adverbului „inclusiv” denotă că aceste cheltuieli sunt considerate de legiuitor ca făcând parte dintre cele destinate organizării și funcționării instituțiilor publice și nu constituie o categorie distinctă de acestea.

100. Așadar, din moment ce legiuitorul însuși a înțeles să excepteze absolut și nelimitat de la executare sumele destinate organizării instituțiilor și autorităților publice și a prevăzut expres că, din această categorie, fac parte și salariile personalului angajat, înseamnă că toate aceste cheltuieli trebuie să fie supuse unui regim juridic distinct și unitar, neexistând nicio rațiune pentru ca, în ceea ce privește salariile, să se aplice prevederile de la art. 781 alin. (5) lit. c) din Codul de procedură civilă, iar în ce privește celelalte cheltuieli destinate organizării și funcționării autorităților și instituțiilor publice să se aplice dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002. Dimpotrivă, textul din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 este un text special, care se aplică cu prioritate față de dreptul comun.

101. Caracterul insesizabil conferit de norma specială se referă atât la executarea de bunăvoie a titlurilor executorii deținute împotriva instituțiilor publice, cât și la executarea silită, astfel că nu există distincții privind regimul juridic sub aspect execuțional.

102. Mai mult, Curtea Constituțională, în jurisprudența sa constantă, consacrată în cadrul controlului de constituționalitate cu privire la dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 22/2002, a statuat că dispozițiile acesteia sunt conforme Constituției României¹.

103. În motivarea soluțiilor adoptate de instanța de contencios constituțional s-a reținut, între altele, că prin acest act normativ este protejat atât dreptul de proprietate al instituțiilor publice, cât și cel al creditorilor acestora². De asemenea, Curtea Constituțională a mai apreciat că ar fi disproporționat și inechitabil a recunoaște creditorilor instituțiilor publice dreptul de a-și valorifica împotriva acestora creanțele în condițiile dreptului comun, cu consecința perturbării grave a activității care constituie însăși rațiunea de a fi a unor asemenea instituții, legiuitorul având îndrituirea consacrată de art. 126 alin. (2) din Constituția României de a stabili reguli de procedură distincte pentru situații speciale³.

104. S-a mai apreciat că, deși Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 instituie anumite limite ale executării, această limitare nu este contrară Legii fundamentale, ci este în concordanță cu principiile consacrate de aceasta și nu înfrânge regula accesului liber la justiție sau dreptul la un proces echitabil.

¹ Decizia Curții Constituționale nr. 202 din 4 iulie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 805 din 6 noiembrie 2002; Decizia Curții Constituționale nr. 326 din 26 noiembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 156 din 11 martie 2003; Decizia Curții Constituționale nr. 255 din 17 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 26 iunie 2003; Decizia Curții Constituționale nr. 48 din 12 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 din 20 februarie 2004.

² Decizia Curții Constituționale nr. 127 din 19 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 298 din 16 aprilie 2008.

³ Decizia Curții Constituționale nr. 529 din 11 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.025 din 18 noiembrie 2005.

O atare reglementare instituie o măsură de protecție de interes general, fiind de neconceput ca pe calea executării silite a unui titlu executoriu să se ajungă la lipsirea unei instituții publice de resursele financiare destinate acoperirii altor cheltuieli decât cele stabilite prin titluri executorii⁴.

105. O asemenea măsură nu este singulară în legislația execuțională, legiuitorul reglementând cazuri de insesizabilitate fie totală, fie parțială (de exemplu, art. 71 din Ordonanța Guvernului nr. 61/2002 privind colectarea creanțelor bugetare, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art. 727—729 din Codul de procedură civilă).

106. În raport cu aceste considerente, nu se poate aprecia că norma derogatorie de la dreptul comun, cuprinsă în art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002, ar reprezenta în realitate recunoașterea unei imunități de executare silită a statului sau a autorităților acestuia, care ar permite debitorului să se sustragă de la obligațiile care îi revin, deoarece creditorii beneficiari ai unor titluri executorii contra statului au la dispoziție

pentru executarea silită toate celelalte modalități de executare, iar insesizabilitatea reglementată de norma specială este numai parțială, cu privire doar la acele sume cu afecțaiune specială „destinate potrivit bugetului aprobat pentru acoperirea cheltuielilor de organizare și funcționare, inclusiv a celor de personal, în scopul îndeplinirii atribuțiilor și obiectivelor legale, pentru care au fost înființate.”

107. Aceasta nu înseamnă că dreptul de creanță al beneficiarului titlului executoriu împotriva unei instituții publice este afectat în substanța sa, de vreme ce acesta poate proceda la executarea silită a altor sume decât acestea (prin poprire) sau a altor bunuri mobile ori imobile din patrimoniul instituției publice debitoare.

108. Având în vedere toate aceste considerente, se constată că nu se poate proceda la executarea silită prin poprire a sumelor destinate plății drepturilor salariale, aflate în conturi deschise la unitățile de trezorerie și societăți bancare.

109. Pentru considerentele arătate, în temeiul dispozițiilor art. 517 alin. (1) cu referire la art. 514 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și, în consecință, stabilește că:

În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, aprobată cu completări prin Legea nr. 288/2002, cu modificările și completările ulterioare, și art. 781 alin. (5) lit. c) din Codul de procedură civilă [fost art. 452 alin. (2) lit. c) din Codul de procedură civilă de la 1865], sumele destinate plății drepturilor salariale, aflate în conturi deschise la unitățile de trezorerie și societăți bancare, nu pot face obiectul executării silite prin poprire.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 20 ianuarie 2020.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CORINA-ALINA CORBU

Magistrat-asistent,
Mihaela Lorena Mitroi

⁴ Decizia Curții Constituționale nr. 444 din 20 noiembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 871 din 8 decembrie 2003.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

